

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **M.F.**, narozený dne ...
t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Plzeň
P. O. Box 335, 306 35 Plzeň
zastoupený advokátkou JUDr. Ivanou Čadkovou
sídlem Modřínová 2436/2, 326 00 Plzeň

proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Plzeň**
sídlem Klatovská tř. 202, 306 35 Plzeň
o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

- I. Žaloba, aby soud určil, že jednání žalované spočívající v zadržení poloviny vypláceného invalidního důchodu žalobce, je nezákonné, a zakázal žalované zadržovat finanční prostředky žalobce, pocházející z jeho vypláceného invalidního důchodu, a přikázal jí vrátit neoprávněně sražené prostředky z jeho invalidního důchodu, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Advokátce JUDr. Ivaně Čadkové se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce ve výši 10 200 Kč. Tato částka bude advokátce JUDr. Ivaně Čadkové vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do jednoho měsíce od právní moci

tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žaloba

1. V podání došlém soudu dne 25. 1. 2019 žalobce namítal, že mu Věznice Plzeň neoprávněně strhává peníze z invalidního důchodu. Podle nařízení vlády č. 595/2006 Sb. mu nemohou být z invalidního důchodu strhávány peníze. Ve sdělení ze dne 20. 4. 2017 to napsala i Česká správa sociálního zabezpečení. Věznice Plzeň to ovšem stále nerespektuje, a proto žalobce žádá vrácení neoprávněně sebraných peněz (od roku 2016) a finanční nápravu za svůj zhoršený psychický stav, kdy má deprese z toho, že mu každý měsíc někdo neoprávněně bere peníze.
2. V podání došlém soudu dne 2. 4. 2019 žalobce upřesnil, že podává žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s.
3. V doplnění žaloby došlém soudu dne 17. 5. 2019 se uvádí, že žalobce je příjemcem invalidního důchodu. Tento důchod je zasílán na účet žalované, která ho vede dle podmínek daných zákonem č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 169/1999 Sb.“ nebo „zákon o výkonu trestu odnětí svobody“). Přesto i nadále se jedná o důchod poskytovaný jako dávka důchodového pojištění. Skutečnost, že se nachází na účtu vedeném žalovanou, nezbavuje finanční částku tam zasílanou jejího charakteru invalidního důchodu a jako na takový se na tuto částku vztahují také předpisy o nezabavitelné částce ve smyslu nařízení vlády č. 595/2006 Sb.
4. Žalobce tedy považuje za zásah do svých práv, jestliže částečný invalidní důchod, který aktuálně činí 4 062 Kč, mu není vyplácen v celé výši, ale pouze polovina. Přitom nezabavitelná částka pro jeho osobu činí minimálně 5 685 Kč (s ohledem na normativní náklady na bydlení v aktuální výši), tudíž důchod mu vyplácený nedosahuje ani této základní částky.
5. Žalobce se domnívá, že z tzv. podúctu rezervace lze hradit pouze a výlučně pohledávky, které jsou výslovně uvedeny v § 25 odst. 4 zákona č. 169/1999 Sb. Ani náklady výkonu trestu, ani provedení exekuce v tomto ustanovení nejsou zmíněny. Zejména pak prováděná exekuce je položkou, jejíž srážky považuje žalobce za zjevně nepřipustnou. Přestože nebrojil z neznalosti proti vydanému exekučnímu příkazu ze dne 13. 4. 2017, č.j. 030 EX 7371/17, je třeba k této listině poznamenat, že obsahově nelze postavit najisto, že tento příkaz souvisí s pohledávkou danou ustanovením § 25 odst. 4 zákona č. 169/1999 Sb. a že formulací příkazu zjevně exekutor obchází zákon, jelikož a) v rámci exekučního řízení zjišťuje příjmy a majetek povinného a musel zjistit, že tento je bez příjmů, bez majetku, ve výkonu trestu, a b) jediným příjmem povinného je invalidní důchod, na který se vztahuje výše uvedené nařízení vlády o nezabavitelných částkách. Jestliže tedy nedal příkaz ke srážce z důchodu, pak zjevně za účelem poškození práv povinného, z tohoto důvodu považuje žalobce exekuční příkaz za nemorální a neplatný.
6. Další okolnosti, které prokazují nepřijatelnost provedených srážek k exekučnímu příkazu, jsou: - žalovaná dle vlastního sdělení ze dne 7. 3. 2019 má dokonalý přehled o finančním postavení žalobce, zná jeho příjmy a je si vědoma toho, že tyto příjmy jsou důchodem z důchodového pojištění a že žádné jiné příjmy žalobce nemá, tudíž je si vědoma obcházení

zákonu, jak uvedeno výše; - žalovaná nemůže vědět, zda žalobce uhradil škodu nebo újmu způsobenou trestným činem, pohledávky spojené s trestním řízením, soudní a správní poplatky, pohledávky spojené se zajištěním zdravotních služeb; - žalobce předal žalované přípis České správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 4. 2017, dle kterého je předmětná exekuce neproveditelná pro nízkou výměru důchodu; - žalovaná není správcem jeho účtu ve smyslu finančních ústavů, je vázána ustanoveními zákona č. 169/1999 Sb. a je pouze institucí, u které má žalobce peníze v úschově; - jak vyplývá z výpisu z finančního spisu, který předložila žalovaná, na exekuci bylo již sraženo celkem 17 987 Kč, což je více, než jistina pohledávky. Jestliže podle § 25 odst. 4 zákona č. 169/1999 Sb. jsou z podúctu rezervace hrazeny pohledávky spojené s trestním řízením, pak pokud exekuční příkaz má zajistit úhradu trestního řízení, bylo již toto splněno. Náklady exekutora nejsou pohledávkou spojenou s trestním řízením, pokud by měly činit příslušenství k této pohledávce, pak uvedený zákon tuto skutečnost výslovně nezmiňuje a je sporné, zda je nutné, aby soudní instituce jako oprávněný subjekt zajišťovala svá práva prostřednictvím exekutora a zvyšovala finanční nouzi žalobce.

7. Jestliže žalovaná poukazuje na nález ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/2016, pak dle Ústavního soudu nepřísluší Vězeňské službě zkoumat, z jakého zdroje pocházejí peněžní prostředky zaslané osobě ve výkonu trestu odnětí svobody do věznice, v daném případě však tuto informaci Věznice Plzeň má a za této situace by měla v obecné rovině zohlednit i ostatní práva žalobce ve smyslu § 299 odst. 1 o. s. ř.

Vyjádření žalované

8. K žádosti soudu žalovaná sdělila, že žalobci je měsíčně zasílán do věznice částečný invalidní důchod. V roce 2017 ve výši 3 316 Kč, v roce 2018 ve výši 3 494 Kč a v roce 2019 4 062 Kč. V souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/2016, a ustanovením § 25 odst. 4 zákona 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, je mu polovina důchodu převedena na osobní podúčet k jeho dispozici pro jeho potřeby a druhá polovina na podúčet rezervace. Z podúctu rezervace jsou pak podle § 8 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 10/2000 Sb., o srážkách z odměny osob, které jsou ve výkonu trestu odnětí svobody zaměstnány, o výkonu rozhodnutí srážkami z odměny těchto osob a chovanců zvláštních výchovných zařízení a o úhradě dalších nákladů, ve znění pozdějších předpisů, měsíčně hrazeny náklady výkonu trestu do výše 40 % z důchodu, maximálně 1 500 Kč. Ze zbylé částky na podúctu rezervace je pak srážena na základě exekučního příkazu soudního exekutora Mgr. Jaroslava Homoly, Exekutorský úřad Brno-město, ze dne 13. 4. 2017, č.j. 030EX 7371/17-27, a to k úhradě pohledávky Okresního soudu ve Zlíně v celkové výši 27 181 Kč, případně další pohledávky Vězeňské služby ČR.
9. Ve vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na předchozí sdělení. Současně poukázala na nový judikát – usnesení ze dne 29. 1. 2019, sp. zn. I. ÚS 2652/18, kterým Ústavní soud odmítl ústavní stížnost prakticky ve stejné věci, která je předmětem této žaloby. V odůvodnění tohoto usnesení se Ústavní soud vyjádřil k provádění exekuce srážkami z invalidního důchodu povinného, odsouzeného ve výkonu trestu odnětí svobody.

Jednání před soudem

10. Při jednání před soudem dne 18. 9. 2019 zástupkyně žalobce a žalovaná setrvaly na svých předchozích argumentacích obsažených v žalobě (resp. v jejím doplnění) a ve vyjádření žalované k ní (resp. v předchozím sdělení). Při tomto jednání byl mimo jiné proveden důkaz sdělením České správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 4. 2017 a exekučním příkazem soudního exekutora Mgr. Jaroslava Homoly, Exekutorský úřad Brno-město, ze

dne 13. 4. 2017, č.j. 030 EX 7371/17-27. Účast žalobce na jednání byla zajištěna s využitím videokonferenčního zařízení (blíže viz zvukový a zvukově obrazový záznam založený v soudním spise).

Posouzení věci krajským soudem

11. Řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu je upraveno zejména v dílu 3 hlavy II části třetí (= § 82 až § 87) soudního řádu správního.
12. Ve věci srážek z účtu odsouzeného vedeného věznicí podle § 25 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je v soudním řízení správním pasivně legitimována Vězeňská služba České republiky, Věznice Plzeň, nikoli Vězeňská služba České republiky jako organizační složka státu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č.j. 6 As 317/2017-38, resp. nálezný Ústavního soudu ze dne 6. 4. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1351/16).
13. Žaloba není důvodná.
14. Podle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
15. Podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. *soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo broží-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.*
16. K tomu soud uvádí, že pod pojmem zásahu se rozumí velké množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Jedná se obecně o úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují. Tyto osoby jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického pokynu či příkazu. Při nedodržení zákona nebo překročení jeho rámce by se mohlo jednat o nezákonný zásah.
17. Při věcném posouzení žaloby vyšel soud z rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č.j. 2 Aps 1/2005-65, ve kterém Nejvyšší správní soud dovodil, že *ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brožit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout a žalobu, která se jí domáhá, je nutno zamítnout.* Soud dodává, že i po novelizaci soudního řádu správního, provedené zákonem č. 303/2011 Sb., je nutno trvat na naplnění všech šesti podmínek u trvajícího zásahu; domáhá-li se však žalobce pouze akademického (určovacího výroku), šestá podmínka odpadá a není třeba ji zkoumat.
18. Mezi účastníky řízení je spor o zákonnost jednání žalované (3. podmínka).
19. Příjem peněz zaslaných odsouzenému a nakládání s nimi je upraveno v § 25 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.

20. Ustanovení § 25 odst. 1 věty první zákona o výkonu trestu odnětí svobody stanovuje: *Pokud byly odsouzenému do věznice zaslány peníze, převedou se na jeho účet zřízený a vedený věznicí a odsouzený se o tom vyrozumí.*
21. Ustanovení § 25 odst. 4 části věty před středníkem zákona o výkonu trestu odnětí svobody stanovuje: *Neuhradí-li odsouzený rozsudkem stanovenou škodu nebo nemajetkovou újmu způsobenou trestným činem, pro který se nachází ve výkonu trestu, pohledávky spojené s trestním řízením, pohledávky vzniklé v souvislosti s poskytnutím nebo zajištěním zdravotních služeb a úhrady regulačních poplatků a doplateků nad rámec veřejného zdravotního pojištění, soudní a správní poplatky a škodu nebo nemajetkovou újmu, kterou způsobil Vězeňské službě během výkonu trestu, může k úhradě za poskytnuté zdravotní služby nebrazené z veřejného zdravotního pojištění a nákupu podle § 23 použít pouze polovinu peněžních prostředků podle odstavce 1 věty první a zbývající část peněžních prostředků může použít jen na úhradu těchto pohledávek.*
22. K žalobcově námitce nezabavitelné částky soud konstatuje, že je třeba rozlišovat obecnou a zvláštní úpravu. Obecná úprava je obsažena v občanském soudním řádu. Podle § 278 o. s. ř. *povinnému nesmí být sražena z měsíční mzdy základní částka; způsoby jejího výpočtu stanoví nařízením vláda České republiky (dále jen „nezabavitelná částka“).* Ve smyslu § 299 odst. 1 věty druhé písm. d) o. s. ř. se srážky dále provádějí z příjmů, které povinnému nahrazují odměnu za práci nebo jsou poskytovány vedle ní, mezi něž náleží důchody. K provedení ustanovení § 278 o. s. ř. bylo vydáno nařízení vlády č. 595/2006 Sb., o způsobu výpočtu základní částky, která nesmí být sražena povinnému z měsíční mzdy při výkonu rozhodnutí, a o stanovení částky, nad kterou je mzda postižitelná srážkami bez omezení (nařízení o nezabavitelných částkách). Zvláštní úprava je obsažena v zákoně o výkonu trestu odnětí svobody. Odsouzenému ve výkonu trestu odnětí svobody jsou jeho základní životní potřeby zajišťovány ve věznici, tento odsouzený tudíž nemusí být chráněn ponecháním finančních prostředků v rámci nezabavitelné částky. Jelikož *lex specialis derogat legi generali* (zvláštní zákon má přednost před zákonem obecnějším), použije se v žalobcově případě úprava obsažená v § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Názor České správy sociálního zabezpečení vyjádřený ve sdělení ze dne 20. 4. 2017 proto nelze po dobu výkonu trestu odnětí svobody aplikovat.
23. Nejvyšší správní soud interpretoval ustanovení § 25 odst. 4 části věty před středníkem zákona o výkonu trestu odnětí svobody takto: *„[23] Pokud má odsouzený neuhrazené dluhy vyjmenované v § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, potom mu věznice polovinu zablokuje k úhradě těchto dluhů, které pak nelze uspokojovat nad rámec takto blokové poloviny finančních prostředků. Říká-li ovšem citované ustanovení, že odsouzený může k nákupům podle § 23 odst. 1 téhož zákona a úhradě zdravotních služeb v takovém případě použít pouze polovinu finančních prostředků přijatých na svůj účet, reflektuje tím toliko skutečnost, že má-li odsouzený k dispozici nějaké prostředky, zákon jej omezuje v tom, na co je může použít. Neznamená to ovšem, že celá tato polovina prostředků musí být nutně dostupná a vyčerpaná k uvedeným úhradám. V případě exekučního postihu pohledávek osob nenacházejících se ve výkonu trestu odnětí svobody může dojít k jejich plnému zabavení a ochrana těchto osob spočívá v ponechání nezabavitelné části příjmu za účelem uspokojování základních životních potřeb povinného a jeho rodiny. Jiné pohledávky pak nemusí povinnému zůstat k dispozici na nákupy a zdravotní služby nebrazené z veřejného zdravotního pojištění. Odsouzenému ve výkonu trestu odnětí svobody jsou jeho základní životní potřeby zajišťovány ve věznici, aniž by musel disponovat nějakými finančními prostředky. Není tedy rozumného důvodu vykládat ustanovení § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody tak, že*

polovina přijatých finančních prostředků musí zůstat odsouzenému plně k dispozici. Polovinu lze použít na úhradu pohledávek stanovených v § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody a polovinu, pokud je mu volně k dispozici, může použít jen takovým způsobem, jaký zákon stanoví. Jestliže má však odsouzený další neuhrazené splatné dluhy, které nespádají pod § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, a jeho finanční prostředky podléhají exekuci nařízené v souladu se zákonem, nemohou být odsouzenému k dispozici.“ (rozsudek ze dne 20. 12. 2017, č.j. 6 As 317/2017-38).

24. K žalobcově námitce, že se nejedná o pohledávku podle § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, soud uvádí, že v uvedeném ustanovení je použit pojem „pohledávky spojené s trestním řízením“. Je zde třeba rozlišovat mezi „náklady trestního řízení“ (hlava osmá části první trestního řádu) a širším pojmem „pohledávky spojené s trestním řízením“. Mezi pohledávky spojené s trestním řízením tak patří nejen stanovené náklady trestního řízení, ale i další pohledávky související s trestním řízením. V žalobcově případě představuje jistina ve výši 17 445 Kč náklady trestního řízení a příslušenství ve výši 7 965 Kč (ke dni 13. 4. 2017), které tvoří náklady na vymáhání náhrady nákladů trestního řízení, pak představuje jiné pohledávky spojené s trestním řízením než samotné náklady trestního řízení. Že tomu tak je, je patrné z exekučního příkazu soudního exekutora Mgr. Jaroslava Homoly, Exekutorský úřad Brno-město, ze dne 13. 4. 2017, č.j. 030 EX 7371/17-27: *na základě vykonatelného exekučního titulu – usnesení č.j. 48 T 130/2015-148, které vydal Okresní soud ve Zlíně dne 15. 2. 2016, usnesení č.j. 31 T 88/2015-102, které vydal Okresní soud ve Zlíně dne 30. 3. 2016, usnesení č.j. 31 T 88/2015-86, které vydal Okresní soud ve Zlíně dne 16. 10. 2015, usnesení č.j. 48 T 35/2015-136, které vydal Okresní soud ve Zlíně dne 3. 8. 2015, a pověření soudního exekutora, které vydal Okresní soud ve Zlíně, č.j. 24 EXE 785/2017-10 ze dne 29. 3. 2017.* Rejstříková značka „T“ je přitom určena pro trestní věci prvostupňové. Celá částka vymáhaná výše uvedeným exekučním příkazem je tudíž jako pohledávka spojená s trestním řízením pohledávkou podle § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.
25. K věci nutno dodat, že ve správním soudnictví nelze přezkoumávat exekuční příkazy soudních exekutorů.
26. Názor, že se všemi zaslanými penězi je oprávněn nakládat jen odsouzený a nikdo jiný, je nutno odmítnout už proto, že upozadění věznice jako pouhého správce účtu by činilo shora citovanou právní úpravu zbytečnou.
27. I na právě projednávanou a rozhodovanou věc pak samozřejmě dopadá názor v obdobné věci vyslovený v usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 1. 2019, sp. zn. I. ÚS 2652/18: *„Z tvrzení stěžovatele se podává, že věznice na základě dosud pravomocného exekučního příkazu, který je povinná respektovat, stěžovateli majícímu pohledávky spojené s trestním řízením ve smyslu ustanovení § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody nestrhávala částky nad rámec stanovený uvedeným ustanovením. Z jejího postupu proto aktuálně nelze dovozovat zásah do základního práva stěžovatele. Nadto Ústavní soud pro úplnost dodává, že názor stěžovatele, podle něhož je oproti ostatním vězňům, kteří nepracují, v důsledku provádění exekuce znevýhodněn a nemůže spořit pro dobu po propuštění z výkonu trestu, je obtížně přijatelný i z morálního hlediska, natož z hlediska zvažování možnosti poskytnout mu z tohoto důvodu ústavněprávní ochranu. Není možné odhlédnout od toho, že stěžovatel, i když je jako pravomocně odsouzený ve výkonu trestu, neplnil a neplní své finanční závazky. Jejich splnění se věřitelé proto musí domáhat exekuční cestou, přesto stěžovatel od státu pobírá invalidní důchod, který má v rozsahu stanoveném ustanovením § 25 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody k dispozici a který by nesporně během pobytu na svobodě spotřeboval ke krytí nákladů*

na uspokojení životních potřeb, a nikoliv uspořil.“.

28. Lze tak uzavřít, že zásah žalované nelze z výše uvedených důvodů považovat za nezákonný, a proto žaloba na ochranu před zásahem žalované, spočívajícím v provádění srážek z invalidního důchodu žalobce, není důvodná.

Rozhodnutí soudu

29. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

30. Žalovaná, která měla ve věci plný úspěch, by podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. měla právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalované však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Na tom nic nemění ani ustanovení § 151 odst. 3 o. s. ř. a vyhláška č. 254/2015 Sb. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č.j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). Proto soud rozhodl, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.
31. Usnesením ze dne 25. 4. 2019, č.j. 30A 15/2019-30, předseda senátu žalobci ustanovil zástupkyní advokátku JUDr. Ivanu Čadkovou. Ve smyslu § 35 odst. 10 části věty první za středníkem s. ř. s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát. Podle § 1 odst. 3 části věty před středníkem vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), *výše odměny advokáta ustanoveného soudem se určí podle ustanovení o mimosmluvní odměně.* Soud proto ustanovené zástupkyni žalobce přiznal odměnu advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) advokátního tarifu (9 300 Kč) a náhradu hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za tři úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900 Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem, 2) doplnění žaloby a 3) účast na jednání před soudem dne 18. 9. 2019. Sazba mimosmluvní odměny podle § 7 nebyla snížena o 20 %, jelikož řízení ve správním soudnictví nejsou uvedena ve výčtu obsaženém v § 12a odst. 1 advokátního tarifu. Advokátka JUDr. Ivana Čadková není plátcem DPH. Odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce bude advokátce JUDr. Ivaně Čadkové vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. září 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.